

Коринћанима посланица друга светог апостола Павла

Апостолова захвалност Богу за утеху у невољама. Одбрана од прекора због непостојаности.

¹ Од Павла, апостола Исуса Христа по вољи Божијој и брата Тимотија

цркви Божијој у Коринту, са свима светима који су у свој Ахаји:

² Благодат вам и мир од Бога Оца нашег, и Господа Исуса Христа.

³ Благословен Бог и Отац Господа нашег Исуса Христа, Отац милости и Бог сваке утехе,

⁴ који нас утешава у свакој невољи нашој, да бисмо могли утешити оне који су у свакој невољи утехом којом нас саме Бог утешава.

⁵ Јер како се страдања Христова умножавају на нама тако се и утеха наша умножава кроз Христа.

⁶ Ако ли смо, пак, у невољи, за вашу је утеху и спасење, које постаје у трпљењу тих истих страдања која и ми подносимо.

⁷ И надање наше тврдо је за вас. Ако ли се утешавамо, за вашу је утеху и спасење, знајући да као што сте заједничари у нашем страдању тако и у утеси.

⁸ Јер вам нећемо, браћо, затајити невољу нашу која нам се догоди у Азији кад нам је било претешко и преко силе тако да се нисмо надали ни живети;

⁹ него сами у себи расудисмо да нам ваља помрети, да се већ не уздасмо у себе него у Бога који подиже мртве.

¹⁰ Који нас је од толике смрти избавио, и избавља; и у Њега се уздамо да ће нас и још избавити,

¹¹ с помоћу и ваше молитве за нас; да многи људи многу хвалу дају Богу за даре који су нама дати вас ради.

¹² Јер је наша слава ово: сведочанство савести наше да смо у простоти и чистоти Божјој, а не у мудрости телесној него по благодати Божјој живели на свету, а особито међу вама.

¹³ Јер вам друго не пишемо него шта читате и разумевате. А надам се да ћете и до краја разумети.

¹⁴ Као што неки и разуместе да смо вам слава као и ви нама за дан Господа нашег Исуса Христа.

¹⁵ И у овом поуздању хтедох да вам дођем пре, да другу благодат имате;

¹⁶ и кроз вас да дођем у Македонију, и опет из Македоније да дођем к вама, и ви да ме пратите у Јудеју.

¹⁷ Али кад сам ово хтео, еда ли сам дакле шта непристојно чинио? Или што се накањујем, да се по телу накањујем, да буде у мене да да, а не не?

¹⁸ Али је Бог веран, те реч наша к вама не би да и не.

¹⁹ Јер Син Божји Исус Христос, ког ми вама приповедасмо ја и Силван и Тимотије, не би да и не, него у Њему би да.

²⁰ Јер колико је обећања Божијих, у Њему су да, и у Њему амин, Богу на славу кроз нас.

²¹ А Бог је који нас утврди с вама у Христу, и помаза нас,

²² који нас и запечати, и даде залог Духа у срца наша.

²³ А ја за сведока Бога призивам на своју душу да штедећи вас не дођох више у Коринт.

²⁴ Не као да ми владамо вером вашом, него смо помагачи ваше радости; јер у вери стојите.

2

Павле препоручује понован пријем грешника који се каје. Апостол слави Бога због силе проповеди о Христу.

¹ Ово пак судих у себи да опет не дођем к вама у жалости.

² Јер ако ја чиним жалост вама, ко је који ће мене веселити осим оног који прима жалост од мене?

³ И писах вам ово исто, да кад дођем не примим жалост на жалост, а за које би ваљало да се веселим надајући се на све вас да је моја радост свих вас.

⁴ Јер од бриге многе и туге срца написах вам с многим сузама, не да бисте се ожалостили него да бисте познали љубав коју имам изобилно к вама.

⁵ Ако ли је ко мене ражалио, не ражали мене, до неколико, да не отежам свима вама.

⁶ Јер је довољно таквове кар овај од многих.

⁷ Зато ви, насупрот, већма да опраштате и тешите, да такав како не падне у превелику жалост.

⁸ Зато вас молим, утврдите к њему љубав.

⁹ Јер вам зато и писах, да познам поштење ваше јесте ли у свачему послушни.

¹⁰ А коме ви шта опростите оном опраштам и ја; јер ја ако шта коме опростих, опростих му вас ради место Исуса Христа,

¹¹ да нас не превари сотона; јер знамо шта он мисли.

¹² А кад дођох у Троаду да проповедам јеванђеље Христово, и отворише ми се врата у Господу,

¹³ не имадох мира у духу свом, не нашавши Тита, брата свог; него опростивши се с њима изиђох у Македонију.

¹⁴ Али хвала Богу који свагда нама даје победу у Христу Исусу, и кроз нас јавља мирис познања свог на сваком месту.

¹⁵ Јер смо ми Христов мирис Богу и међу онима који се спасавају и који гину:

¹⁶ Једнима дакле мирис смртни за смрт, а другима мирис животни за живот. И за ово ко је вредан?

¹⁷ Јер ми нисмо као многи који нечисто проповедају реч Божију, него из чистоте, и као из Бога, пред Богом, у Христу говоримо.

3

Служба у Новом завету је служба Духу и животу, а не као служба закону – служба слову које убија.

¹ Почињемо ли се опет сами хвалити вама? Или требамо као неки препоручене посланице на вас или од вас?

² Јер сте ви наша посланица написана у срцима нашим, коју познају и читају сви људи;

³ који сте се показали да сте посланица Христова, коју смо ми служећи написали не мастилом него Духом Бога Живогa, не на каменим даскама него на месним даскама срца.

⁴ А такво поуздање имамо кроз Христа у Бога,

⁵ не да смо врсни од себе помислити шта, као од себе, него је наша врсноћа од Бога;

⁶ који и учини нас врсним да будемо слуге новом завету, не по слову него по духу; јер слово убија, а дух оживљује.

⁷ Ако ли служба смрти која је у камењу изрезана словима, би у слави да синови Израилјеви не могоше погледати на лице Мојсијево од славе лица његовог која престаје:

⁸ А камоли неће много већма служба духа бити у слави?

⁹ Јер кад је служба осуђења слава, много већма изобилује служба правде у слави.

¹⁰ Јер и није славно што се прослави с ове стране према превеликој слави.

¹¹ Јер кад је славно оно што престаје, много ће већма бити у слави оно што остаје.

¹² Имајући дакле такву наду с великом слободом радимо;

¹³ и не као што Мојсије меташе покривало на лице своје, да не би могли синови Израилјеви гледати свршетак онога што престаје.

¹⁴ Но заслепише помисли њихове; јер до самог овог дана стоји оно покривало неоткривено у читању старог завета, јер у Христу престаје.

¹⁵ Него до данас кад се чита Мојсије, покривало на срцу њиховом стоји.

¹⁶ А кад се обрате ка Господу, узеће се покривало.

¹⁷ А Господ је Дух: а где је Дух онде је слобода.

¹⁸ Ми пак сви који откривеним лицем гледамо славу Господњу, преображавамо се у оно исто обличје из славе у славу, као од Господњег Духа.

4

Павле сведочи да добро проповеда Јеванђеље и да своју силу огледа у невољама.

¹ Зато имајући ову службу као што бисмо помиловани, не досађује нам се;

² него се одрекосмо тајног срама да не живимо у лукавству, нити да изврћемо реч Божију, него јављањем истине да се покажемо свакој савести човечијој пред Богом.

³ Ако ли је пак покривено јеванђеље наше у онима је покривено који гину,

⁴ у којима бог света овог ослепи разуме неверника, да им не засветли видело јеванђеља славе Христове, који је обличје Бога, који се не види.

⁵ Јер себе не проповедамо него Христа Исуса Господа, а себе саме ваше слуге Исуса Господа ради.

⁶ Јер Бог који рече да из таме засветли видело, засветли у срцима нашим на светлост познања славе Божије у лицу Исуса Христа.

⁷ Али ово благо имамо у земљаним судовима, да премноштво силе буде од Бога, а не од нас.

⁸ У свему имамо невоље, али нам се не досађује; збуњени смо, али не губимо наду;

⁹ прогоне нас, али нисмо остављени; обаљују нас, али не гинемо.

¹⁰ И једнако носимо на телу смрт Господа Исуса, да се и живот Исусов на телу нашем покаже.

¹¹ Јер ми живи једнако се предајемо на смрт за Исуса, да се и живот Исусов јави на смртном телу нашем.

¹² Зато дакле смрт влада у нама, а живот у вама.

¹³ Имајући пак онај исти дух вере као што је написано: веровах, зато говорих; ми верујемо, зато и говоримо.

¹⁴ Знајући да ће Онај који подиже Исуса, и нас подигнути с Исусом, и поставити с вама.

¹⁵ Јер је све вас ради, да благодат умножена изобилује хвалама на славу Божију.

¹⁶ Зато нам се не досађује; но ако се наш спољашњи човек и распада, али се унутрашњи обнавља сваки дан.

¹⁷ Јер наша лака садашња брига доноси нам вечну и од свега претежнију славу.

¹⁸ Нама који не гледамо на ово што се види, него на оно што се не види; јер је ово што се види, за време, а оно што се не види, вечно.

5

Чезња за вечном кућом на небесима. Значај службе која проповеда помирење.

¹ Јер знамо да кад се земаљска наша кућа тела раскопа, имамо зграду од Бога, кућу нерукотворену, вечну на небесима.

² Јер за тим уздишемо, желећи обући се у свој небески стан.

³ И да се обучени, не голи нађемо!

⁴ Јер будући у овом телу, уздишемо отежали; јер нећемо да се свучемо, него да се преобучемо, да живот прождере смртно.

⁵ А Онај који нас за ово исто створи, Бог је, који нам и даде залог Духа.

⁶ Добре смо, дакле, воље једнако, јер знамо да путујемо у телу, далеко од Господа.

⁷ Јер по вери живимо, а не по гледању.

⁸ Али се не бојимо, и много волимо отићи од тела, и ићи ка Господу.

⁹ Зато се и старамо, или улазили или одлазили, да будемо Њему угодни.

¹⁰ Јер нам се свима ваља јавити на суду Христовом, да примимо сваки шта је који у телу чинио, или добро или зло.

¹¹ Знајући, дакле, страх Господњи људе саветујемо; а Богу смо познати, а надамо се да смо и у вашим савестима познати.

¹² Јер се не хвалимо опет пред вама, него вама дајемо узрок да се хвалите нама, да имате шта одговорити онима који се хвале оним шта је споља, а не шта је у срцу.

¹³ Јер ако се одвише хвалимо, Богу се хвалимо; ако ли смо смерни, вама смо.

¹⁴ Јер љубав Божја нагони нас, кад мислимо ово: ако један за све умре, то дакле сви умреше.

¹⁵ Христос за све умре, да они који живе не живе више себи, него Ономе који за њих умре и васкрсе.

¹⁶ Зато и ми одсад никога не познајемо по телу; и ако Христа познасмо по телу, али Га сад више не познајемо.

¹⁷ Зато, ако је ко у Христу, нова је твар: старо прође, гле, све ново постаде.

¹⁸ Али је све од Бога, који помири нас са собом кроз Исуса Христа, и даде нам службу помирења.

¹⁹ Јер Бог беше у Христу, и свет помири са собом не примивши им грехе њихове, и метнувши у нас реч помирења.

²⁰ Тако смо ми послани место Христа, као да Бог говори кроз нас; молимо вас у име Христово помирите се с Богом.

²¹ Јер Оног који не знаше греха нас ради учини грехом, да ми будемо правда Божја у Њему.

6

Павле својим примером храбри на достојно прихватање благодати Божије.

¹ Молимо вас, пак, као помагачи да не примите узалуд благодат Божију.

² Јер Он говори:

У време најбоље послушах те,
и у дан спасења помогох ти.

Ево сад је време најбоље, ево сад је дан спасења!

³ Никакво ни у чему не дајете спотицање, да се служба не куди;

⁴ него у свему покажите се као слуге Божије, у трпљењу многим, у невољама, у бедама, у теснотама,

⁵ у ранама, у тамницама, у бунама, у трудовима, у неспавању, у посту,

⁶ у чистоти, у разуму, у подношењу, у доброти, у Духу светом, у љубави истинитој,

⁷ у речи истине, у сили Божјој, с оружјем правде и надесно и налево,

⁸ славом и срамотом, куђењем и похвалом, као варалице и истинити,

⁹ као незнани и познати, као они који умиру и ево смо живи, као накажени, а не уморени,

¹⁰ као жалосни, а који се једнако веселе, као сиромашни, а који многе обогаћавају, као они који ништа немају а све имају.

¹¹ Уста наша отворише се к вама, Коринћани, и срце наше распространи се.

¹² Вама није тесно место у нама, али вам је тесно у срцима вашим.

¹³ А да ми вратите (као деци говорим), распространите се и ви.

¹⁴ Не вуците у туђем јарму неверника; јер шта има правда с безакоњем? Или какву заједницу има видело с тамом?

¹⁵ Како ли се слаже Христос с Велијаром? Или какав удео има верни с неверником?

¹⁶ Или како се удара црква Божја с идолима? Јер сте ви цркве Бога Живога, као што рече Бог:

Уселићу се у њих,
и живећу у њима,
и бићу им Бог,
и они ће бити мој народ.

¹⁷ Зато изиђите између њих и одвојте се,
говори Господ,
и не дохватајте се до нечистоте,
и ја ћу вас примити,

¹⁸ И бићу вам Отац,
и ви ћете бити моји синови и кћери,
говори Господ Сведржитељ.

7

Творити светињу; жалост по Богу.

¹ Имајући, дакле, оваква обећања, о љубазни! Да очистимо себе од сваке поганштине тела и духа, и да творимо светињу у страху Божијем.

² Примите нас, ником не учинисмо нажао, никога не покварисмо, никога не занесосмо.

³ Не говорим на осуђење, јер пре рекох да сте у срцима нашим, да бих с вама и умро и живео.

⁴ Врло слободно говорим к вама, много се хвалим вама, напунио сам се утехе, изобилан сам радощћу поред свих брига наших.

⁵ Јер кад дођосмо у Македонију, никакав мир немаше тело наше, него у свему беше у невољи: споља борбе, изнутра страх.

⁶ Али Бог, који теши понижене, утеши нас доласком Титовим.

⁷ А не само доласком његовим, него и утехом којом се он утеши за вас казујући вашу жељу, ваше плакање, ваше страдање за мене, тако да се још већма обрадовах.

⁸ Јер ако сам вас и ражалио посланицом, не кајем се, ако се и бејаш раскајао: јер видим да она посланица, ако и за мало, ражали вас.

⁹ Али се сад радујем, не што бисте жалосни, него што се ожалостисте на покајање: јер се ожалостисте по Богу, да од нас ни у чему не штетујете.

¹⁰ Јер жалост која је по Богу доноси за спасење покајање, за које се никада не каје; а жалост овог света смрт доноси.

¹¹ Јер, гле, ово само што се по Богу ожалостисте, колико учини старање међу вама? Какво правдање, какву неповољност, какав страх, какву жељу, какву ревност, какву освету? У свему показасте се да сте чисти у делу.

¹² Јер ако вам и писах, не овог ради који је скривио, нити оног ради коме је криво учињено, него да се покаже међу вама старање наше за вас пред Богом.

¹³ Зато се утешисмо утехом вашом.

А још се већма обрадовасмо радости Титовој, јер ви сви умиристе дух његов.

¹⁴ Јер што сам му се за вас похвалио, нисам се посрамио; него како је све истина што говорисмо вама, тако и похвала наша к Титу истинита би.

¹⁵ И срце је његово пуно љубави к вама кад се опомиње послушања свих вас, како сте га са страхом и дрхтањем примили.

¹⁶ Радујем се, дакле, што се у свему смем ослонити на вас.

8

Позив за помоћ сиромашним хришћанима у Јерусалиму.

¹ Дајемо вам пак на знање, браћо, благодат Божију која је дана у црквама македонским,

² да у многим кушању невоља сувишак радости њихове и пуко сиромаштво њихово изобилова у богатству простоте њихове.

³ Јер по могућству њиховом (ја сам сведок) и преко могућства добровољни беху,

⁴ и с многим мољењем молише нас да примимо благодат и заједницу службе к светима.

⁵ И не као што се надасмо него најпре себе предаше Господу и нама, по вољи Божјој,

⁶ да ми умолисмо Тита да као што је почео онако и сврши и међу вама благодат ову.

⁷ А ви како сте у свему изобилни, у вери, и у речи, и у разуму, и у сваком старању, и у љубави својој к нама, да и у овој благодати изобилујете.

⁸ Не говорим по заповести, него кад се други старају, и вашу љубав кушам је ли истинита.

⁹ Јер знате благодат Господа нашег Исуса Христа да, богат будући, вас ради осиромаша, да се ви Његовим сиромаштвом обогатите.

¹⁰ И савет дајем у том; јер је ово на корист вама, који не само чините него и хтети почесте још од лањске године.

¹¹ А сад довршите то и чинити, да као што би добра воља хтети тако да буде и учинити, од тога што имате.

¹² Јер ако има ко добру вољу, мио је по оном што има, а не по оном што нема.

¹³ Јер се не жели да другима буде радост а вама жалост, него једнако.

¹⁴ Да у садашње време ваш сувишак буде за њихов недостатак, да и њихов сувишак буде за ваш недостатак; да буде једнакост,

¹⁵ као што је писано: Ко је много скупио, није му претекло; и ко је мало скупио, није му недостаало.

¹⁶ А хвала Богу, који је дао такво старање за вас у срце Титово.

¹⁷ Јер прими мољење; а будући да се тако врло стара, својевољно отиде к вама.

¹⁸ Посласмо, пак, с њим и брата, ког је похвала у јеванђељу по свим црквама.

¹⁹ А не само то, него је и изабран од цркава да иде с нама у ову благодат у којој ми служимо за самог Господа славу и вашу добру вољу:

²⁰ Чувајући се тога да нас ко не покуди за ово обиље у коме ми служимо,

²¹ и промишљајући за добро не само пред Богом него и пред људима.

²² А посласмо с њима и брата свог, ког много пута познасмо у многим стварима да је усталац, а сад много већи због великог надања на вас.

²³ А за Тита, он је мој друг и помагач међу вама; а за браћу нашу, они су посланици црквени и слава Христова.

²⁴ Покажите, дакле, на њима сведочанство своје љубави и наше хвале вама и пред црквама.

9

Наставак.

¹ Јер за такву порезу која се купи светима није ми потребно писати вам;

² јер познајем вашу добру вољу, за коју се о вама хвалим Македонцима да се Ахаја припреми од прошле године, и ваша ревност раздражи многе.

³ А браћу послах да се хвала наша вама не испразни у овој ствари, него да будете приговорљени, као што сам говорио;

⁴ да се, ако дођу са мношвом Македонци и међу вас неприготовљене, не осрамотимо ми (да не кажемо ви) у тој хвали.

⁵ Тако нађох да је потребно умолити браћу да напред иду к вама, и да приправе овај напред обречени ваш благослов, да буде готов тако као благослов, а не као лакомство.

⁶ Ово пак велим: који с тврђом сеје, с тврђом ће и пожњети; а који благослов сеје, благослов ће и пожњети.

⁷ Сваки по вољи свог срца, а не са жалошћу или од невоље; јер Бог љуби оног који драговољно даје.

⁸ А Бог је кадар учинити да је међу вама изобилна свака благодат, да у свему свагда свако довољство имајући изобилујете за свако добро дело;

⁹ као што је писано: Просу, даде сиромасима; правда његова остаје вавек.

¹⁰ А који даје семе сејачу, даће и хлеб за јело: и умножиће семе ваше, и даће да узрасту жита правде ваше;

¹¹ да се у свему обогатите за сваку простоту која кроз нас чини хвалу Богу.

¹² Јер служба ове порезе не испуњује само недостатак светих, него чини те се и многе хвале дају Богу,

¹³ огледом порезе ове хвалећи Бога за ваше покорно признање јеванђеља Христовог, и за простоту поделе к њима и к свима,

¹⁴ и да се моле Богу за вас и да чезну за вама за премногу благодат Божју на вама.

¹⁵ А хвала Богу на Његовом неисказаном дару.

10

Павлова одбрана од опадања његових противника и лажних апостола.

¹ А сам ја, Павле, молим вас кротости ради и тишине Христове, који сам пред вама понижен према вама, а кад нисам код вас, слободан сам према вама.

² Молим пак да ми не буде потребно кад будем код вас, онако слободан бити као што мислим да

смет против неких који мисле за нас да по телу живимо;

³ јер ако и живимо по телу, не боримо се по телу.

⁴ Јер оружје нашег војевања није телесно, него силно од Бога на раскопавање градова, да кваримо помисли

⁵ и сваку висину која се подиже на познање Божије, и робимо сваки разум за покорност Христу,

⁶ и у приправности имамо освету за сваку непокорност, кад се изврши ваша покорност.

⁷ Гледате ли на оно што вам је пред очима? Ако се ко узда да је Христов нека мисли опет у себи да како је он Христов тако смо и ми Христови.

⁸ Јер ако се шта и више похвалим влашћу нашом коју нам даде Господ на поправљање, а не на кварење ваше, нећу се постидети.

⁹ Али да се не покажем као да вас плашим посланицама;

¹⁰ јер су посланице, вели, тешке и јаке, а кад је телом пред нама, слаб је, и реч његова не ваља ништа.

¹¹ Ово нека помисли такав да какви смо у речи по посланицама кад нисмо код вас, такви смо и у делу кад смо ту.

¹² Јер не смемо себе мешати или се поредити с другима који хвале сами себе; али кад сами по себи себе мере и пореде сами себе са собом, не разумевају.

¹³ А ми се нећемо хвалити преко мере, него по мери правила ког нам Бог меру раздели да допремо и до вас.

¹⁴ Јер се ми далеко не простиремо, као да не досежемо до вас; јер допресмо и до вас с јеванђељем Христовим,

¹⁵ не хвалећи се преко мере у туђим пословима, имајући пак наду кад узрасте вера ваша да ћемо се у вама величати по правилу свом изобилно,

¹⁶ да у далеким странама од вас проповедимо јеванђеље, и да се не похвалимо оним што је по туђем правилу урађено.

¹⁷ А који се хвали, Господом нека се хвали.

¹⁸ Јер онај није ваљан који се сам хвали, него ког Господ хвали.

11

Наставак. Апостолове патње и опасности приликом оснивања Цркава.

¹ О да бисте мало потрпели моје безумље! Но и потрпите ме.

² Јер ревнујем за вас Божјом ревности, јер вас обрекох мужу једном, да девојку чисту изведем пред Христа.

³ Али се бојим да како као што змија Еву превари лукавством својим тако и разуми ваши да се не одврате од простоте која је у Христу.

⁴ Јер ако онај који долази другог Исуса проповеда ког ми не проповедасмо, или другог Духа примите ког не примисте, или друго јеванђеље које не примисте, добро бисте потрпели.

⁵ Јер мислим да ни у чему нисам мањи од превеликих апостола.

⁶ Јер ако сам и простак у речи, али у разуму нисам. Но у свему смо познати међу вама.

⁷ Или грех учиних понижујући се да се ви повисите? Јер вам забадава Божије јеванђеље проповедих.

⁸ Од других цркава отех узевши плату за служење вама; и дошавши к вама, и бивши у сиротињи, и не досадах никоме.

⁹ Јер моју сиротињу попунише браћа која дођоше из Македоније, и у свему без досаде вама себе држах и држаћу.

¹⁰ Као што је истина Христова у мени тако се хвала ова неће узети од мене у ахајским крајевима.

¹¹ Зашто? Што вас не љубим? Бог зна.

А шта чиним и чинићу,

¹² да одсечем узрок онима који траже узрок, да би у ономе чиме се хвале нашли се као и ми.

¹³ Јер такви лажни апостоли и преварљиви посленици претварају се у апостоле Христове.

¹⁴ И није чудо, јер се сам сотона претвара у анђела светла.

¹⁵ Није дакле ништа велико ако се и слуге његове претварају као слуге правде, којима ће свршетак бити по делима њиховим.

¹⁶ Опет велим да нико не помисли да сам ја безуман; ако ли не, а оно барем као безумног примите ме, да се и ја шта похвалим.

¹⁷ А шта говорим не говорим по Господу, него као у безумљу, у овој струци хвале.

¹⁸ Будући да се многи хвале по телу, и ја ћу да се хвалим.

¹⁹ Јер љубазно примате безумне кад сте сами мудри.

²⁰ Јер примате ако вас ко натера да будете слуге, ако вас ко једе, ако ко узме, ако вас ко по образу бије, ако се ко велича.

²¹ На срамоту говорим, јер као да ми ослабисмо.

На шта је ко слободан (по безумљу говорим), и ја сам слободан.

²² Јесу ли Јевреји? И ја сам. Јесу ли Израилџци? И ја сам. Јесу ли семе Авраамово? И ја сам.

²³ Јесу ли слуге Христове? (Не говорим по мудрости) ја сам још више. Више сам се трудио, више сам боја поднео, више пута сам био у тамници, много пута сам долазио до страха смртог;

²⁴ од Јевреја примио сам пет пута четрдесет мање један ударац;

²⁵ трипут сам био шибан, једном су камење бацали на ме, три пута се лађа са мношвом разбијала, ноћ и дан провео сам у дубини морској.

²⁶ Много пута сам путовао, био сам у страху на водама, у страху од хајдука, у страху од родбине, у страху од незнабожаца, у страху у градовима, у страху у пустињи, у страху на мору, у страху међу лажном браћом;

²⁷ у труду и послу, у многим неспавању, у гладовању и жеђи, у многим пошћењу, у зими и голотињи;

²⁸ осим што је споља, наваљивање људи сваки дан, и брига за све цркве.

²⁹ Ко ослаби, и ја да не ослабим? Ко се саблазни, и ја да се не распалим?

³⁰ Ако ми се ваља хвалити, својом ћу се слабошћу хвалити.

³¹ Бог и Отац Господа нашег Исуса Христа, који је благословен вавек, зна да не лажем.

³² У Дамаску незнабожачки кнез цара Арете чуваше град Дамаск и хтеде да ме ухвати;

³³ и кроз прозор спустише ме у котарици преко зида, и избегах из његових руку.

12

Павле прича о откривању Господњем, страдању и сили. Подсећа браћу на своју чисту љубав према њима.

¹ Али ми се не помаже хвалити, јер ћу доћи на виђења и откривења Господња.

² Знам човека у Христу који пре четрнаест година (или у телу не знам; или осим тела, не знам: Бог зна) би однесен до трећег неба.

³ И знам за таквог човека (или у телу, или осим тела, не знам: Бог зна)

⁴ Да би однесен у рај, и чу неисказане речи којих човеку није слободно говорити.

⁵ Тим ћу се хвалити, а собом се нећу хвалити, већ ако слабостима својим.

⁶ Јер кад бих се и хтео хвалити, не бих био безуман, јер бих истину казао; али штедим да не би ко више помислио за мене него што ме види или чује шта од мене.

⁷ И да се не бих понео за премнога откривења, даде ми се жалац у месо, анђеол сатонин, да ме ћуша да се не поносим.

⁸ Зато трипут Господа молих да одступи од мене.

⁹ И рече ми: **Доста ти је моја благодат; јер се моја сила у слабости показује сасвим.** Дакле ћу се најслађе хвалити својим слабостима, да се усели у мене сила Христова.

¹⁰ Зато сам добре воље у слабостима, у ружењу, у невољама, у прогоњењима, у тугама за Христа: јер кад сам слаб онда сам силан.

¹¹ Постадох безуман хвалећи се: ви ме натерасте; јер је требало да ме ви хвалите; јер ни

у чему нисам мањи од превеликих апостола, ако и јесам ништа.

¹² Јер знаци апостолови учинише се међу вама у сваком трпљењу, у знацима и чудесима и силама.

¹³ Јер шта је у чему сте мањи од осталих цркава, осим само што вам ја сам не досадих? Баците на мене ову кривицу.

¹⁴ Ево сам готов трећи пут да вам дођем, и не досађујем вам; јер не тражим шта је ваше него вас. Јер деца нису дужна родитељима имања тећи него родитељи деци.

¹⁵ А ја драговољно потрошићу и бићу потрошен за душе ваше, ако и љубим ја вас одвише, а ви мене мање љубите.

¹⁶ Али нека буде, ја не досадих вама, него лукав будући добих вас преваром.

¹⁷ Еда ли вас шта закидох преко кога од оних које слах к вама?

¹⁸ Умолих Тита, и с њим послах брата: еда ли вас Тит шта закиде? Не ходисмо ли једним духом? Не једним ли стопама?

¹⁹ Мислите ли опет да вам се одговарамо? Пред Богом у Христу говоримо, а све је, љубазни, за ваше поправљање.

²⁰ Јер се бојим да кад по чем дођем нећу вас наћи какве хоћу, и ја ћу се наћи вама каква ме нећете: да како не буду свађе, зависти, срдње, пркоси, опадања, шаптања, надимања, буне:

²¹ Да ме опет кад дођем не понизи Бог мој у вас, и не усплачем за многима који су пре сагрешили и нису се покајали за нечистоту и курварство и срамоту, што починише.

Оштри позиви на покајање. Свршетак.

¹ Ово трећи пут идем ка вама; у устима два или три сведока остаће свака реч.

² Напред казах и напред говорим како у вас бивши други пут, и сад не будући код вас пишем онима који су пре сагрешили и свима осталима да ако дођем опет нећу поштедети.

³ Јер тражите да искушате Христа што у мени говори, који међу вама није слаб, него је силан међу вама.

⁴ Јер ако и распет би по слабости, али је жив по сили Божијој; јер смо и ми слаби у Њему, али ћемо бити живи с њим силом Божијом међу вама.

⁵ Сами себе окушајте јесте ли у вери, сами себе огледајте. Или не познајете себе да је Исус Христос у вама? Већ ако да у чему нисте ваљани.

⁶ А надам се да ћете познати да ми нисмо неваљани.

⁷ А молимо се Богу да ви не чините никакво зло, не да се ми ваљани покажемо, него да ви добро чините, а ми као неваљани да будемо.

⁸ Јер ништа не можемо на истину него за истину.

⁹ Јер се радујемо кад ми слабимо, а ви јачате. А зато се и молимо Богу, за ваше савршенство.

¹⁰ Зато, не будући код вас, пишем ово да кад дођем не учиним без штеђења по власти коју ми је Господ дао на поправљање, а не на раскопавање.

¹¹ А даље, браћо, радујте се, савршујте се, утешавајте се, једнако мислите, мир имајте: и Бог љубави и мира биће с вама.

¹² Поздравите један другог целивом светим.

¹³ Поздрављају вас сви свети.

14 Благодат Господа нашег Исуса Христа и љубав Бога и Оца и заједница Светог Духа са свима вама. Амин.

**Свето писмо или Библија Превод
Даничић-Караџић
The Holy Bible in Serbian, Daničić-Karadžić
translation, Cyrillic Alphabet**

Public Domain

Language: српски (Serbian)

Овај превод Библије је у јавном власништву (није заштићен ауторским правима).

2025-12-31

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 31 Dec 2025 from source files
dated 31 Dec 2025

0a850a1f-1f62-5a53-8998-5f6da46dcea8